

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број:Кж1-173/19
Дана 19.03.2019. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Радомана Спарифа, председника већа, Весне Димитријевић и Злате Несторовић, чланова већа, са записничарем Весном Митревском, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног убиство из члана 113. Кривичног законика (у даљем тексту КЗ), и др., одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног, адвоката Виолете Бојовић из Крагујевца, изјављеним против пресуде Вишег суда у Крагујевцу 2К-56/18 од 18.12.2018. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447. став 2. Законика о кривичном поступку (ЗКП), у присуству заменика Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу Оливере Јевђовић, дана 19.03.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног АА, адвоката Виолете Бојовић, а пресуда Вишег суда у Крагујевцу 2К-56/18 од 18.12.2018. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу 2К-56/18 од 18.12.2018. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичних дела убиство из члана 113. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 12 (дванаест) година и за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (две) године, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 29.03.2018. године па до упућивања у установу за издржавање казне.

Наведеном пресудом, на основу члана 258. став 4. КЗ, усвојен је имовинскоправни захтев оштећених ББ и ВВ, па је окривљени обавезан да оштећенима преда лап топ марке „Тoshiba“, торбу за лап топ марке „Хама“, музичку линију марке „Soni“ са два звучника, мобилне телефоне из којих је претходно извадио СИМ картице марке; „Huawei“ са меморијском картицом, „Soni xperia“ са меморијском картицом, и „Nokia“, меморијску картицу „Maxsell“ и ТВ уређај „Vivax“, златни ланац тањи израђен

као пресована огрлица од 14-каратног жутог злата, тежине 2,54 грама и дужине 45 цм и златан привезак четвртаст са детелином у средини израђен од 14-каратног жутог злата, тежине 0,94 грама, прстен бурму – израђену од жутог белог 14-каратног злата, тежине 5,44 грама и прстен од жутог 14-каратног злата, испупчен са цирконима, тежине 3,54 грама, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а који предмети су од окривљеног одузети по потврдама о привремено одузетим предметима ПУ Крагујевац КУ-391/18 од 29.03.2018. године, док су за вишак имовинскоправног захтева оштећени упућују на парнични поступак.

Окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара и остале трошкове кривичног поступка у износима од 13.000,00 и 23.660,72 динара који су исплаћени вештацима из буџетских средстава суда, трошкове поступка Вишег јавног тужилаштва у Крагујевцу у износу од 183.324,46 динара и 1.296,00 динара, као и оштећенима ББ и ВВ, трошкове кривичног поступка у износу од 220.500,00 динара, на име ангажовања пуномоћника адвоката, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док ће о осталим трошковима суд одлучити накнадно посебним решењем.

Против првостепене пресуде жалбе су изјавили:

- Виши јавни тужилац у Крагујевцу, због одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, усвоји жалбу и преиначи пресуду Вишег суда у Крагујевцу 2К-56/18 од 18.12.2018. године, у погледу одлуке о казни, тако што ће окривљеног АА осудити на јединствену казну затвора у дужем временском трајању,

- бранилац окривљеног АА, адвокат Виолета Бојовић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, с предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, жалбу усвоји побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу у поднеску Ктж-185/19 од 07.03.2019. године, је предложио да Апелациони суд у Крагујевцу, усвоји као основану жалбу Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и преиначи у делу одлуке о казни, пресуду Вишег суда у Крагујевцу 2К-56/18 од 18.12.2018. године, тако што ће окривљеном за извршена кривична дела, за која је оглашен кривим првостепеном пресудом, утврдити појединачне казне затвора у дужем трајању, а потом истог осудити на јединствену казну затвора у дужем трајању и да одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног и првостепену пресуду у непреиначеном делу потврди.

Апелациони суд је у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447. став 2. ЗКП, у присуству заменика Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, размотрио целокупне списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је сходно одредби члана 451. став 1. ЗКП испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени навода и предлога изнетих у жалбама, писаном изјашњењу Апелационог јавног тужиоца, датог у наведеном поднеску, као и објашњења изнетих на седници већа, нашао:

Жалбе су неосноване.

У жалби браниоца окривљеног АА се наводи као основ побијања битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. и 3. ЗКП и истиче да су разлози пресуде противречни изреци, док у погледу одлучних чињеница пресуда нема разлоге, а о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између оног што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, па због тога није могуће испитати законитост и правилност пресуде.

Насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног, Апелациони суд налази да првостепена пресуда није донета повредом поступка ове врсте, јер је пре свега изрека побијане пресуде разумљива и садржи јасан и потпун опис радњи извршења из којих произилазе сва законска обележја кривичних дела за која је окривљени АА оглашен кривим и није противречна сама себи, нити разлозима пресуде из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио предметна кривична дела и које је све радње предузео ради извршења истих. Такође из наведених разлога се види како је првостепени суд ценио изведене доказе, а што је све у складу са садржином изведених доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда.

Неосновани су наводи у жалби браниоца окривљеног да првостепена пресуда садржи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3. ЗКП, а наиме да је на главном претресу повређено право окривљеног на одбрану јер је првостепени суд одбио доказне предлоге одбране. По налажењу овог суда, првостепени суд није био дужан да изведе све доказе које су предлагале странке у поступку већ само оне за које оцени да су од значаја за потпуно и правилно утврђење одлучних чињеница. У конкретном случају првостепени суд је правилно одбио доказне предлоге одбране да се прибави писани доказ, да ли је преко административне забране пок. ГГ одбијана купопродајна цена за телевизор који је оштећена купила окривљеном, као и подаци од мобилног оператера, колико је пута пок. ГГ у периоду од месец дана, пре критичног догађаја са мобилног телефона позивала окривљеног, с обзиром да се на околности куповине предметног телевизора изјаснила вештак економске струке ДД која је извршила увид у документацију продавнице у којој је оштећена исти купила, као и да се на околности на које је предложено извођење доказа изјаснио и окривљени у својој одбрани. У вези са одбијањем ових доказних предлога првостепени суд је на страни 33. и 34. образложења побијане пресуде дао потпуне и за овај суд прихватљиве разлоге, па су и у том смислу неосновани жалбени наводи браниоца којима се указује да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3. ЗКП. При свему овоме значајно је рећи да одлука суда о одбијању предлога за извођење неког доказа као што је у конкретном случају, представља основ за жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а не због битних повреда одредаба кривичног поступка и повреде права окривљеног на одбрану.

Међутим, жалба браниоца окривљеног АА се у суштини односи на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у вези чега се наводи да првостепени суд није на поуздан начин утврдио како се критични догађај одиграо и да је погрешно закључио да је окривљени АА кривична дела за која је оглашен кривим извршио у урачунљивом стању.

Апелациони суд међутим налази да је првостепени суд чињенично стање правилно и потпуно утврдио правилном оценом одбране окривљеног и свих других изведених доказа, у погледу свих одлучних чињеница, како оних које чине објективна

обележја кривичних дела за која је оглашен кривим, тако и у погледу чињеница и околности које се тичу субјективног односа окривљеног према учињеним делима, о чему су у образложењу побијане пресуде изнети одговарајући и правилни разлози које у свему усваја и Апелациони суд и стога налази да се неосновано у жалби браниоца окривљеног, побијајући пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, тврди супротно.

Када је реч о оцени одбране окривљеног АА, нема нејасноћа ни противречности разлога пресуде, на које се жалбом браниоца указује, а које би биле од утицаја на постојање кривичних дела окривљеног. Наиме, првостепени суд је правилно прихватио као истините наводе из одбране окривљеног да је након вербалног и физичког сукоба са оштећеном у њеном стану, исту одгурнуо на кревет, опкорачио ногама и седећи на њој, док се налазила на леђима, обема рукама је обухватио и почео да стеже око врата, да би у тренутку пошто је оштећена помињала унучиће и видео да је поплавила и да губи дах, исту пустио, након чега је отишла до купатила, где је повраћала, да би по повратку из купатила поново дошло до међусобне свађе и гурања између њега и оштећене, којом приликом су се нашли у другој соби, па је оштећену оборио на кревет и својим телом легао преко тела оштећене држећи својом левом руком њену десну руку, а својом десном руком је ухватио за врат и стегао свом својом снагом, па након што је оштећена питала „Зашто, зашто“ те почела да се тресе и да кркља и престала да дише, да је устао са оштећене и пустио њен врат. Из одбране окривљеног, првостепени суд је такође утврдио да је окривљени, након што је оштећену лишио живота, узео кључеве од стана оштећене, исти напустио и закључао, да би се убрзо вратио назад и из стана одузео лап топ са пуњачем, мини музичку линију, три мобилна телефона које је претходно угасио, ТВ апарат, које ствари је ставио у кесу за јорган, те да тада није успео да са руку покојне скине њено златно прстење, већ јој је са врата скинуо златан ланац, који је спаковао у кутијицу у коју је ставио СИМ картице из одузетих мобилних телефона, те да је након одношења одузетих ствари својој кући поново се вратио у стан оштећене, којом приликом је успео да скине златно прстење са руку пок. ГГ, које је такође однео са собом.

Напред наведена одбрана окривљеног је потврђена обдукционим записником КЦ „Крагујевац“ за пок. ГГ и налазом и мишљењем вештака специјалисте судске медицине др Милоша Тодоровића, према којима је смрт оштећене насилна и наступила је услед угушења због стезања врата оштећене шаком или шакама, којом приликом су оштећеној нанете тешке телесне повреде опасне по живот у виду, крвног подлива поткожног масног ткива десне бочне стране врата, крвног подлива левог великог обртача главе у горњој трећини, крвног подлива приснице спољашње гране заједничке главене артерије, прелома оба горња рога штитасте хрскавице са крвним подливом околног меког ткива и друге повреде ближе описане у првостепеној пресуди. Исто тако одбрана окривљеног у односу на одузимање ствари сада пок. ГГ, је поткрепљена потврдама о привремено одузетим предметима од окривљеног и записником о претресању стана и других просторија окривљеног сачињених од ПУ Крагујевац.

Апелациони суд такође налази да је насупрот наводима жалбе браниоца окривљеног првостепени суд разјаснио и правилно утврдио све околности у вези особина личности окривљеног АА, као и околности које су од значаја за оцену његовог психичког стања у време извршења кривичних дела у питању. Наиме из основног и допунског психијатријско-психолошког вештачења личности окривљеног АА, при којим је уз додатна

објашњења остао на главном претресу, члан комисије вештака др Владимир Јањић се утврђује да је окривљени особа чији интелектуални потенцијали одговарају нижем просеку и која не испољава симптоме душевне болести, нити душевне поремећености, а код које се региструје поремећај у структури личности. Код окривљеног се не региструје зависност од алкохола или опојних дрога, а у време предметних радњи исти је био у стању једноставне алкохолне опијености, обично пијанство, о чијем степену се комисија није могла изјаснити, с обзиром да није располагала подацима о нивоу алкохола у крви у то време.

Првостепени суд правилно прихвата налаз и мишљење комисије вештака и на основу тога правилно утврђује урачунљивост окривљеног, односно да је његова способност да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима у време предузимања инкриминисаних радњи, била смањена до битног, али не битно, а због поремећаја у структури личности и учинка алкохола као констелационог фактора. Апелациони суд такође налази, да је налаз и мишљење вештака у вези напред изнетог дат стручно, аргументовано, детаљно образложено, да је засновано на правилима науке за ову област вештачења и да су вештаци при давању налаза и мишљења узели у обзир све одлучне моменте који могу имати утицаја на утврђивање урачунљивости окривљеног. С тим у вези првостепени суд је правилно прихватио мишљење вештака да је у конкретном случају окривљени предузео низ целисходних и сврсисходних радњи које је са пуно детаља описивао и које су спроведене у дужем вренском периоду, па ни у ком случају не постоје показатељи који би указивали да је он био у афекту гнева јаког интензитета. Самим тим су неосновани наводи у жалби браниоца окривљеног да се окривљени критичном приликом био изазван од стране оштећене њеним псовкама и вређањем, чиме се жели представити да је био у стању јаке раздражености, те да му је урачунљивост била искључена или битно смањена. Вештаци су такође ценили медицинску документацију која се односи на постојање тзв. хромозомске аберације код родитеља окривљеног и утврдили да исте нису имале утицај на постојање неке душевне болести или заосталости у душевном развоју код окривљеног. Исто тако вештаци су мишљења, да ниво алкохола у крви од 1,26 промила, који је утврђен код сада пок. ГГ, одговара лаком степену алкохолисаности, па се неосновано у жалби браниоца окривљеног истиче да није утврђен степен алкохолисаности оштећене у време критичног догађаја.

Апелациони суд налази да се неосновано се у жалби браниоца истиче да је првостепени суд требао да одреди психијатријско вештачење урачунљивости окривљеног 48 часова након критичног догађаја. Наиме, појам урачунљивости је тесно везан за кривично дело и као елемент кривице се утврђује према психичком стању учиниоца у време извршења кривичног дела у смислу да ли је у одређеном тренутку био урачунљив за одређену радњу. Исто тако, неосновано се у жалби браниоца истиче да, с обзиром да је окривљени био смањено урачунљив, није могао да поступа са директним умишљајем, с обзиром да смањена урачунљивост, не искључује умишљај као психички однос окривљеног према делу, па је стога могуће поступати са директним умишљајем и у стању смањене урачунљивости до степена битног, али не битно, као што је то конкретно случај. Наведено закључивање првостепеног суда и по налажењу Апелационог суда је поткрепљено детаљним признањем окривљеног, који је детаљно описао на који начин је извршио кривична дела, из кога несумњиво произилази да је био свестан и знао шта чини.

Апелациони суд је ценио и остале наводе из жалбе браниоца окривљеног који се односе на повреде одредаба кривичног поступка и утврђено чињенично стање, па

налази да су исти неосновани и без битног утицаја за пресуђење у овој кривичноправној ствари.

С обзиром да су све чињенице важне и од утицаја на доношење правилне одлуке, како у погледу објективних тако и у погледу субјективних обележја кривичних дела правилно и потпуно утврђене, по оцени Апелационог суда, првостепени суд је правилно извео закључак о правној оцени радњи окривљеног и правном квалификацијом да је окривљени АА извршио кривична дело убиство из члана 113. КЗ, и тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. КЗ, правилно применио кривични закон, тако да се првостепена пресуда неосновано побија жалбом браниоца окривљеног због повреде кривичног закона.

Пре свега несумњиво је утврђено да је окривљени АА под околностима о којима је напред било речи свом снагом шаке десне руке стегао врат оштећене, знајући да ће је на тај начин услед прекида дотока кисеоника задавити, а што је и хтео, с обзиром да је устао са оштећене и пустио њен врат тек када је престала да дише, дакле у свему је био свестан обележја кривичног дела убиство, као и да је његово дело забрањено, зато што је убиство другог лица по својој природи познато као забрањено дело, па је хтео извршење истог и наступање забрањене последице, као што је то конкретно случај.

Исто тако правилан је закључак првостепеног суда да се у радњама окривљеног стичу сва законска обележје кривичног дела тешка крађа на нарочито дрзак начин. Ово из разлога, што је окривљени искористио ситуацију када се најмање очекивало да би се могла извршити крађа, испољавајући својим поступцима дрскост, упорност и безобзирност које знатно превазилази просечну меру дрскости која се иначе испољава приликом одузимања туђе покретне ствари. Наиме, окривљени је након што је оштећену лишио живота, узео кључеве од њеног стана, исти напустио и закључао, да би се убрзо вратио назад и користећи ситуацију да је оштећена била мртва, а да нико није имао сазнање о томе, у више наврата из стана оштећене односио напред наведене ствари, чија је укупна вредност 96.820,00 динара. Код окривљеног је при томе био одсутан било какав пијетет према оштећеној која је била мртва, па јој је са врата скинуо златан ланац, а након више покушаја и златно прстење са руку, које је такође понео са собом. Првостепени суд је утврдио да конкретном случају постоје сви елементи два облика кривичног дела тешка крађа из члана 204. КЗ, која су исте тежине, с обзиром на прописану казну, јер је окривљени предметно кривично дело, осим на нарочито дрзак начин извршио и проваљивањем затвореног стана оштећене, с обзиром да је наведени стан откључавао кључем до кога је противправно дошао, али је радње окривљеног правилно правно квалификовао само по једном од остварених обележја којим су потпуније обухваћене наступеле последице. Првостепени суд из поступака окривљеног правилно закључује да је наведене ствари оштећене одузео ради прибављања противправне имовинске користи, јер је одмах по одузимању један од мобилних телефона понудио на продају, а такође је намеравао да прода и златни накит оштећене.

Првостепени суд је на субјективном плану, утврђујући урачунљивост окривљеног АА, као елеменат кривице, правилно закључио да су способности схватања значаја дела и могућности управљања последицама окривљеног у време извршења кривичних дела, биле смањене до степена битног, али не и битно.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, а поводом жалби Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног, Апелациони суд налази да су жалбе неосноване.

Наиме, првостепени суд је приликом одлучивања о казни окривљеном као олакшавајуће околности ценио да је признао извршење кривичног дела убиство, његову старосну доб, да је у време извршења кривичног дела имао 31 годину живота, да је изразио кајање због извршеног кривичног дела убиство и да раније није осуђиван, док отежавајућих околности на страни окривљеног није нашао, па му је за кривично дело убиство из члана 113. КЗ, утврдио казну затвора у трајању од дванаест година, а за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. КЗ, казну затвора у трајању од две године и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од тринаест година, уз урачунавање времена проведеног у притвору, како је то наведено у изреци првостепене пресуде.

Тачно је да првостепени суд није ценио окривљеном као отежавајућу околности другу квалификаторну околност код кривичног дела тешка крађа, с обзиром да је једна била довољна за постојање предметног кривичног дела али по оцени Апелационог суда изречене како појединачне тако и јединствена казна затвора за дела извршена у стицају, су сразмерне тежини учињених кривичних дела и утврђеном степену кривице окривљеног, те су као такве подобне да у потпуности испуне захтеве специјалне и генералне превенције, односно да остваре сврху кажњавања прописану законом у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкције из члана 4. став 2. и члана 42. КЗ.

Сходно изнетом неосновани су жалбени наводи јавног тужиоца о потреби изрицања казне затвора окривљеном у дужем трајању, односно бранилаца окривљеног за изрицање блаже кривичне санкције, посебно што у жалбама нису наведене такве чињенице и околности које би оправдале овакве предлоге. Наиме у жалби јавног тужиоца су наведени само елементи кривичних дела за која је окривљени оптужен и оглашен кривим, (да је кривична дела извршио са директним умишљајем, упорност и безобзирност приликом извршења кривичних дела, да је након извршеног убиства одузео ствари које су припадале оштећеној) који се сходно члану 54. став 3. КЗ, не могу утврђивати и ценити као отежавајуће околности на страни окривљеног.

Исто тако правилно је првостепени суд на основу члана 258. став 4. ЗКП, усвојио имовинскоправни захтев оштећених ББ и ВВ, с обзиром да ствари које је одузео окривљени нису враћене оштећенима, док их је за вишак имовинскоправног захтева упутио на парнични поступак.

Са изнетих разлога, Апелациони суд је на основу члана 457. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар,
Весна Митревска, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радоман Спарих, с.р.**